

nišnice so privedli dne 18. t. m. nekega delavca zaradi kroničnega pijančevanja. Ponoči je ušel strežnici ter se skrnil na hodniku v veliki peči. Splezal je od znotraj do vrhu ter tam zaspal. Ko so zjutraj zakurili peč, telebnil je grozno opečen v plamen. Še isti dan je umrl.

Ptujski sodniki. Nekemu dohtarju, saj je itak vsem znan, po imenu „slepič“, se jako slabo godi. Radi tega pa je zbral trohico svojih možgan in je napisal celo kopico laži o ptujskih sodnikih. Sicer se jako čudimo, da odpira kranjski napredni list takim ljudem svoje predale, toda naj mu bo! Ta dohtar „slepič“ piše med drugim, da se vrši vsaka preiskava in vsako zaslišanje pri ptujski sodnji samo v nemškem jeziku. Kmetje, sodite sami ali ni to grozovitna laž! Ptujski sodniki občejejo s vsako slovensko stranko v popolnoma dobri slovenščini, tako, da jih je do sedaj pač vsakdor razumel. Ako pa ne govorijo tiste takozvane „nove slovensčine“, katero samo slovenski dohtarji razumejo, je to popolnoma prav. Zakaj le neki dohtarček „slepič“ toliko žmerja (šinfaj) ptujske sodnike. Kmetje, vedite, samo radi tega, ker so mu tožbene stroške za več kakor polovico znižati morali. Zabranili so s tem seveda, da se kmet preveč ne guli, in to pa „slepiča“ peče; posebno, ker že ni 14 dni niti ene tožbe v svoje kremplje dobil, je grozna suša v njegovi kasi. „Slepiček“ le pusti ti pri miru sodnike, in premisli, da ptujski sodniki ne smejo pustiti kmeta guliti in da ga ne bodejo nikdar pustili v take neusmiljene kremplje, kakor jih ti imaš!

Kaplan je hotel zastrupiti župnika. Kakor smo že poročali v zadnji številki, je hotel v Bistrici na Koroškem kaplan Tomaž Mašek zastrupiti svojega župnika g. Strnada. Iz tega kraja se nam sledeče poroča: Zločinstvo kaplana Mašeka je sedaj popolnoma dokazano. Kaplan je v kraljansko leto svojemu župniku hranilnične (sparkasne) knjige glaseče na 2 tisoč goldinarjev in je malone ves denar vzdignil in za se porabil. Ker se je bal, da bi župnik njegovo tatvino sodnji naznanil, ga je hotel usmrtili. Kaplan je namreč zvedel, da se hoče župnik peljati k hranilnici v Prago (glavno češko mesto) kjer je imel svoj denar položen, da bi tam pozvedel kaj se je z njegovimi hranilnimi knjižicami zgodilo. Napredni list v Celovcu „Freie Stimmen“ je priobčil v svoji zadnji številki dopis župnika Strnada, v katerem ta piše, da ni res, da bi bil on (župnik) grozil kaplanu, da ga hoče radi tatvine tožiti. Nadalje piše župnik sledeče: „Resnica pa je, da sem jaz v soboto pred poskušanim umorom sestavil brzojav (telegram), katerega je bral tudi kaplan Mašek. Ta telegram sem popoldan odposlal. — V telegramu sem pisal, da se hočem v torek odpeljati v Prago, da bodem tam pozvedel, kaj se je zgodilo z mojim denarjem. To je najbrž bil vzrok, da me je hotel kaplan napraviti za vekomaj mutastega, da potem ne bi prišlo njegovo zločinstvo na dan!“ — Tako piše župnik sam o svojem kaplanu. Bog nam pomagaj! — Kam bode prišla naša sv. vera?

Zunanje novice.

Glavno mesto Tokijo na Japonskem je gotovo najснаžnejše mesto na svetu. To mesto ima 800 javnih kopališč, v katerih se koplje povprečno okoli 300 tisoč ljudi na dan.

Menihi — žganjarji se lahko po pravici imenujejo francoski kartavzarji, katerim je tudi vlada odrekla obstoj. Po vseh provincijah imajo tovarne (fabrike) za kuhanje žganja. Ljudstvo se je navadilo pri njih pijančevanja in vsled tega zastavi in proda menihom svoja posestva ter se vdinja za delavce v kartajzarskih žganjarnah. Tako so samo v kantonu Saint Laurent du Pont nakupili kartavzi 6000 hektarov gozda in 1866 hektarov pašnikov!

Duhovnik — ubit učenca. V Valenciji je duhovnik Soler poučeval veronauk na duhovniškem zavodu s šibo, na koje koncih so pritrdene svinčene kroglice. Nedavno je 7letnega učenca Sanza tako dolgo pretepala s to šibo po glavi, da se je vdrla otroku kri iz ust in nosa ter je še isto noč umrl. Razjarjeno ljudstvo je naskočilo zavod ter pobilo vso šipe.

Kakor Salamon je razsodil na Kitajskem mandarin (tako se pravi visokim služabnikom na Kitajskem) neko pravdo med dvema ženama. K njemu ste prišli dve ženski z otrokom in vsaka je trdila, da je otrok njen. Mandarin je bil v zadregi — za to je poklical na pomoč svojo ženo. Ta se je takoj prijela dela. Otroka je vzela v drugo sobo in služabnikom je naročila, naj vlové veliko ribo v mestnem ribnjaku. Potem je naročila, naj slečejo otroka in opravijo ribo, ter jo pokrijejo. Potem je šel mandarin s Kitajkama k reki, kjer je takole razsodil: „Ker se pričkata za otroka, ne bo otrok nobeni prisojen, temveč ga vržem v vodo.“ In tako je tudi storil. Obe materi sta zaupili, a takoj je ena dejala: „Ne znam plavati“, ter se je obrnila. Ali druga se je vrgla nemudoma v vodo. Ribi se je kmalu oprostila obleka in riba je odplavala. Mati pa je bila končno sama že v nevarnosti, da utoni. „Skočite po njo!“ je velel mandarin služabnikom, kajti ona je prava mati“, ter ji je izročil doma otroka, drugo pa zaradi laži kaznoval.

Alfonz, kralj španski, se posebno ne muči z vladarskimi skrbmi. Kaj to pomeni kraljevati, izpozna lahko vsak po tem, da je mladi vladar Alfonz nekega zadnjega dne v dveh urah ustrelil 796 divjih in domačih zajcev, ki so mu jih poprej morali nagnati v ograjo. V istini kraljevsko delo.

14-letna mati. Pred berlinsko sodišče je prišlo dne 5. t. m. slabo razvito 14-letno dekletce, obdolženo raznih tatvin. Ker je mislil predsednik, da ima opraviti s otrokom, ki ljubi sladčice, jo je začel izpraševati: Kaj si hotela storiti z ukradenimi stvarmi? — Deklica odgovori: Prodati! „Za denar si hotela kupiti sladčice?“ — Deklica: Ne, hotela sem kupiti otroku živeža. — Predsednik jo vpraša: „Kakem otroku?“ — Deklica, svojemu! — Predsednik (skrajno začuden): Kaj, ti že imaš otroka? — Deklica je prikimala, ter začela krčevito jokati. Zdravnik je po-

vedal, da je deklico kot šolarico zapeljal neki omo-
ženi mož, na kar so jo stariši spodili od hiše. So-
dišče jo tatico oprostilo, ter jo z otrokom vred iz-
ročilo javnemu vzgojališču.

Strašna obsodba. V Terni so prijeli italijanski
orožniki nekega čevljarja, ki je bil že trikrat obsojen
v dosmrtno ječo, vrhutega pa še skupno na 176 let
in sicer vsakokrat kontumaciran, to je, da so ga ob-
sodili ne da bi bil on pred sodnijo prišel. Sodišča so
sedaj v opravičenih skrbah, pri katerem bi najprej
presedel dosmrtno ječo, a čevljar se vklub temu
smeje, ker je prepričan, da mu bodo ostalih 176 let
moral spregledati.

Materna ljubezen. Blizu Pariza, glavnega fran-
coskega mesta je živela vdova in posestnica velikega
grada. Pred kratkim je umrla in se je vršil njen si-
jajni pogreb. Ko so vso zapuščino v gradu pregledali
odprli so tudi vrata, katere so bile vedno zaprte. V
sobici (kamri) so našli mrtvo truplo hčerke posestnice
katero je ležalo že več let v tej sobici. Mati je tako
ljubila svojo hčerko, da je ni pustila zakopati, tem-
več, da jo je shranila doma. Ko je bila hčerka umrla
vršil se je sijajni pogreb, a krsta (truga), katero so
nesli na pokopališče, je bila prazna. Mati je zaprla
svojo mrtvo hčerko v izbo, v katero ni smel nihče.
V tej izbi je molila gospa vsaki dan več ur, a nihče
ni vedel, kaj ima v njej skritega. Materna ljubezen
je zares brez konca, brez kraja.

Usmrtili se je hotela na Dunaju 19-letna dekla
M. Nemečkova in sicer s kladivom. Tolkla je tako
dolgo po njeni glavi, da je omedlela.

Gospodarske stvari.

Precepljanje sadnega drevja. Res, da se je o
tem vprašanju že mnogo pisalo, a dosednji gospo-
darski uspehi so z ozirom na dosegljive uspehe še
jako skromni. Nakupovalci sadja se pritožujejo, kako
težko je dobiti večjo množino sadja, posebno prilju-
bljenega, po katerem se vedno povprašuje in ki bi ga
dražje plačevali. Odjemalci sadja z njim niso vselej
zadovoljni. Pa tudi kmetovalci tožijo o nerodovitnosti
drevja, o manj vrednih vrstah, ki ne gredo v denar,
o občutljivosti nekterih dreves napram mrazu in
ozeblinam in drugim boleznim. Nič kakor pritožbe
in zopet tožbe. Kdo je tega kriv? Nebrižnost pri iz-
biranju vrst in plemen ob nasejanju, če se sploh sme
o takem govoriti pri naših kmetih. So pač sadili,
kar so laglje dobili, brez ozira na lego in kakovost
zemlje. Seveda, potem tudi precepljanje nič ne po-
maga. Mnogo je zakrivil slučaj, ki je na ta način
bil merodajen, a mnogo tudi ceniki in sadjarske knji-
žice, ki priporočajo kar na stotine izvrstnega sadja.
Tako so nastale napake in, žal, še nastajajo, ki tvo-
rijo pri našem sadjarstvu glavni znak, a povzročajo
nepovoljne uspehe. Sebična korist vsakega posamez-
nika, pa tudi obča narodnogospodarska zahteva, da
se te napake čimprej odpravijo, to velja pri novih
nasadih tako, kakor pri starejših. Pri prvih nam je
paziti na skrbno izbiro plemena, pri zadnjih pa na

precepitev, če še niso prestari. Pri nasadih, ki naj
trajajo za vso dobo življenja, se pač priporoča pre-
udarjati in resno prehtevati, kako jih dovesti na vi-
šini plodnosti. V to svrhu je prvi pogoj srečna izbira
plemena. Kdor pa najde pogrešek slabe, neprilčne
izbire v svojih nasadih, tisti naj ga popravi brez od-
lašanja stem, da nerodovita drevesa precepi. To je
mnogo laglje doseči, kakor se morda na prvi pogled
misli. No, kdo bi se neki branil svoj sadovnjak po-
višati v vrednosti morda za več sto odstotkov? Čemu
torej tarnati in jadikovati, če je pomoč tako lahka!
Prepuščajmo javkanje opešanim starcem, mi pa se
zavedamo svoje moči, kjer leži naš zaklad. Vzemimo
žago in nož, pa hajd na prvo tako drevo: A treba
preudarka, sicer zopet lahko grešimo. Glede izbire
plemena ne iščimo sveta po knjigah. Ne dajmo se
nalagati po zapeljivo pisanih cenikih, tudi ne po tu-
jih pohvalah. Vsakteri posamezen sadjar naj si misli,
da je društvenik velike sadonosne okolice, ter da se
mu je prizadevati, da iz sadjarstva doseže kar mo-
goče največji dobiček. Čim enakoličnejši bo pridelek,
čim prikladnejši tržnim zahtevam, tem lažja bo pro-
daja. Znano priporočilo sadnih plemen za prosto de-
želo popolnoma zadostuje še dandanes. Dobiti pa
jih je povsodi. Zanje pričuje dolgoletna skušnja. Niti
ni treba dolgo preiščevati in po knjigah brskati;
oglej se le okoli sebe in že imaš svojo skušnjo, po
kteri se ravnaj! Morda rase ktera manj imenitna
vrsta jabolk ali hrušek v tvoji bližini, a gre vseka-
kor dobro v denar. Tedaj kaže to vrsto bolj razplo-
diti, ker ti bo zvestejša kakor tuje, sicer imenitne
vrste, pa v tvojem ozemlju in podnebjju ne shajajo.
„Renski bob“ se vsekakor bolje obnaša, kakor „zimski
beli kalvil“, čeprav se zadnji nazivlje kralj vseh ja-
bolok. — Kakor rečeno, pri izbiri vrst se oziraj na
krajevne razmere, ozemlje, lege podnebje. Če ti razne
vrste obetajo enak dobiček v pridelku, tedaj se je
treba ozirati na tisto vrsto, ki jo kupovalci bolje
plačujejo.

Loterijske številke.

Trst, dne 13. decembra: 63, 86, 51, 36, 41.
Gradec, dne 20. decembr: 8, 75, 11, 23, 49.

„Stajerčeva“ prošnja!

Vsakega tistega našega naročnika, kateri se iz enega kraja preseli
v drugi kraj in nam piše, da mu naj njegov naslov (atres) predručimo,
uljudno prosimo, da vsak tak naročnik, kateri želi, da se mu naš list
pošilja v drugi kraj, zapiše poleg novega naslova (atresa) tudi ravno
tisti naslov, pod katerem je naš časnik poprej dobival; tisti, ki imajo na
svojih naslovih na desni strani tudi našo številko natisnjeno, naj tudi
tisto število zapišejo. To zato, da gre delo hitreje izpod rok in da se ne
prigodijo nikake pomote. Dobro je tudi, da vsak novi naročnik zapiše
tudi hišno številko. Kdor se čisto na novo naroči, to je tisti, kateri
„Stajerca“ od nas po pošti še ni prejemal, vsaki tisti naj zapiše na od-
rezek denarne nakaznice (postanwajzunge), ki se nahaja na levi strani:
„Sem čisto novi naročnik“. Kdor pa nam pošlje denar po poštmem
čeku, in hoče naročnino ponoviti, naj zapiše na sredini čeka, to je nad
besedami

Erlagschein — Položnica

te-le besede: „Ponovim naročnino“ ali pa samo število, katero ima
na svojem naslovu. Seveda se mora takoj spodaj pod temi besedami za-
pisati znesek, katerega pošlje in pa ravno takšen naslov (atres), kakov-
šnega dobiva od nas pisanega ali tiskanega. Ako nam pa kak čisto novi
naročnik pošlje naročnino tudi po poštmem čeku, katerega je od kakega
svojega prijatelja dobil, in bi se rad čisto na novo naročil, tisti naj tudi
ravno tam zapiše besede „čisto novi naročnik.“